

Ο Γάμος Καρόλου Έμμαουήλ του Δ' Βασιλέως της Σαρδηνίας με την Ματθίλδη της Γαλλίας στα 1775.
(Στάμπα της εποχής)

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΓΚΟΥΡΝΤΩΝ

Η ΕΛΣΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

Ο Γκοντράν, τὸ δυνατό κι' ὄραιο παλληκάρι, περνούσε μιὰ μέρα μπροστά ἀπὸ τὸ παλάτι, ὅπου καθόταν ἡ Ἐλσα, ἡ πεντάμορφη κόρη, ποὺ εἶχε μαλλιά χρυσὰ σὰν τὸν ἥλιο καὶ μάτια ὀλόμαυρα καὶ φωτεινὰ σὰν μαύρα διαμάντια.

Ἡ Ἐλσα καθόταν τὴν ὥρα αὐτὴ στὸν ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ της, τὸν σκεπασμένο ὀλόγουρα ἀπὸ πυκνὲς τριανταφυλλίεσ, γεμάτες κόκκινα τριαντάφυλλα. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα πορφυρὸ σὰν τὰ ρόδα καὶ τὰ μαλλιά της τὰ εἶχε δεμένα με μιὰ κορδέλλα κόκκινη κι' αὐτὴ καὶ κεντημένη με μαργαριτάρια.

Καθὼς τὴν εἶδε ἀπὸ μακριά, ὁ Γκοντράν ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπήει δυνατὰ. Ἄχ, τί ὄραία ποὺ ἦτανε ;...

Τὸ κόκκινο φόρεμά της ἔκανε νὰ φαίνωνται πιὸ χρυσὰ τὰ μαλλιά της, πιὸ ἄσπρο τὸ πρόσωπό της, καὶ μαύρα τὰ μάτια της.

Στάθηκε λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστη ὁ Γκοντράν, σὰν μαγεμένος, καὶ τὴν κτύπησε ἀχόρταγα. Τότε ἔσκυψε καὶ ἡ Ἐλσα καὶ τὸν κτύπηξε. Ἡ ματιὲς τους ἀνταμώθηκαν, φλογερὲς, καὶ ἀπὸ τὸ πρωταντάμαμά τοὺς αὐτὸ ἀναπήδησε ἡ δυνατὴ σπύδα τοῦ ἔρωτα.

Αὐτὸ ἦταν ὄλο... Ἀπὸ κείνη τὴν στιγμή ἡ ἀγάπη ἀνθίσε στὶς καρδιὲς τους σὰν κόκκινο ρόδο.

Συγκινημένη βαθεῖα ἡ Ἐλσα, ἔκοψε ἕνα πορφυρὸ τριαντάφυλλο καὶ τὸ πέταξε κάτω, στὸν Γκοντράν. Ἐκείνος τὸ ἔπιαξε στὰ χέρια του, πρὶν αὐτὸ ἀγγίσει στὴ γῆ καὶ τῶφερε στὰ χεῖλιά του. Μὰ τὴ στιγμή ποὺ τὸ φιλοῦσε, ἕνα ἀγκάθι τοῦ πλῆγωσε τὰ χεῖλιά του. Μιά σταλαγματιὰ αἶμα ἔτρεξε...

Μὰ τί μ' αὐτό ; Μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα, ὁ Γκοντράν φιλοῦσε τὸ ρόδο, νομίζοντας πὼς φιλεῖ τὸ κόκκινο στόμα της ἀγάπης του...

Ἡ Ἐλσα γλυκοχαμογελοῦσε, κιντίζοντάς τον. Ἦθελε νὰ τοῦ ρίξει ἀκόμα ἕνα ρόδο, μὰ ἔξαφνα ἀκουσε βήματα πίσω της καὶ τρομαγμένη φώναξε στὸν Γκοντράν :

— Φύγε, φύγε γρήγορα, ἀγαπημένο μου, δὲν πρέπει νὰ σὲ ἴδωιν !...

Ο Γκοντράν ἀπομακρύνθηκε, κρύβοντας τὸ τριαντάφυλλο στὸ στήθος του. Δὲν εἶχε δὲ προσχωρήσει καὶ πολὺ, ὅταν μὰ ἀπὸ τίς βάραις τῆς Ἐλ-

σας βγήκε στὸν ἐξώστη. Ἡ Ἐλσα ἦταν κόκκινη καὶ ταρογμένη.

— Τί ἔχεις, ἀρχοντοπούλα μου ; τὴν ρώτησε ἡ βάραις της.

— Τίποτα, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλσα, δὲν ἔχω τίποτα... Εἶμαι λίγο ζαλισμένη ἀπὸ τ' ἀρώματα τῶν ρόδων...

Ἡ βάραις της κτύπησε τότε κάτω στὸν δρόμο καὶ εἶδε τὸν Γκοντράν νὰ ἀπομακρύνεται με βῆμα σταθερὸ καὶ γοργό.

— Στοιχηματίζω, εἶπε ἡ πονηρὴ βάραις, πὼς αὐτὸς ποὺ πηγαίνει ἐκεῖ, εἶνε ὁ Γκοντράν, ὁ δυνατὸς κι' ὄραιος ἱππότης, ποὺ δὲν ἔχει κανέναν ἄλλο στὴ χώρα μας τόσο δυνατόν κι' ὄραϊος σὰν κι' αὐτόν ! Κτύπηξέ τον !... Ποιὸς ἄλλος ἔχει τόσο λυγρὸ ἀνάστημα, ποιὸς ἄλλος ἔχει τέτοιο κορμὶ θεϊκό ;...

— Ναί, ναί, εἶπε συγκινημένη ἡ Ἐλσα. Τὰ μάτια του εἶνε γλυκὰ καὶ τὸ χαμόγελό του μέλι !...

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσὺ τὸ χαμόγελό του καὶ τὴ ματιὰ του ; ρώτησε ἡ βάραις. Μήπως εἶχε τὴν ἀνθάδεια νὰ γυρίσει νὰ σὲ κιντᾶξει αὐτὸς ὁ ἱππότης, ἐοένα ποὺ μέσα στὶς φλέβες σου τρέχει αἷμα βασιλικό ; Εἶνε βέβαια πρῶτος στὴν δύναμη καὶ στὴν ὀμορφιά, μὰ ἡ γενιὰ του δὲν εἶνε βασιλική, σὰν τὴν δική σου.

— Βάραις μου, εἶπεν ἡ Ἐλσα, τὸ χαμόγελό του καὶ ἡ ματιὰ του ἀξίζουν τόσο ὅσο δὲν ἀξίζουν ὅλα τὰ βασίλεια τῆς γῆς. Θέλεις ἴσως νὰ μοῦ πᾶρης λόγια, νὰ κατάλαβης τί ἔγινε ; Ἐ, λοιπὸν, μάθε πο, τοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ ἔρριξε καὶ ἕνα τριαντάφυλλο...

— Πολὺ ἀσυλλόγιστα φέρθηκες, πριγκιπέσσα μου, εἶπε ἡ βάραις. Κι' ἂν αὐτὸς πᾶει τώρα καὶ διαλαλήσει παντοῦ πὼς ἡ Ἐλσα, ἡ ξαδέλφη τοῦ βασιλεῦς, τοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ ἔρριξε καὶ ἕνα τριαντάφυλλο, τί θὰ γίνῃ ;

— Δὲν θὰ τὸ πῆ σὲ κανένα, εἶπε ἡ Ἐλσα. Μ' ἀγαπᾶει καὶ δὲν θὰ πῆ τίποτα.

— Ἄχ, ἀσυλλόγιστη κοπέλα, μουρμούρισεν ἡ βάραις...

— Ἄν τὸ μάθῃ ὁ βασιλεὺς ;...

— Ἄς τὸ μάθῃ, φώναξε ἡ Ἐλσα. Κανέναν δὲν θὰ μπορέσει νὰ πειράξῃ τὸν ἀγαπημένο μου. Τὸ εἶπες ἄλλωστε καὶ σὺ, πὼς κανεὶς δὲν τὸν φτάνει στὴ δύναμη...

Ἡ βάραις σόπασε, βυθισμένη σὲ σκέψεις. Ἦταν ἀκόμα νέα

— Ἀγάπη μου !... Καλή μου !... Τριανταφυλλένια μου !...

κι' αρκετά θωροφη ή βάρια αυτή κι' αγαπούσε από καρδιόν τον Γκοντράν, μα αυτός δέν γινόντοσ ούτε να την ιδή... Τώρα λοιπόν που έμασε πώς ο θωραξ ιστότης αγαπούσε την "Έλσα, ή ζήλεια σάν φρειδά δάγρασε την καρδιά της. * * *

Από αυτή την ημέρα περνούσε τακτικά κάτω απ' τήν παλάτι της "Έλσας ο Γκοντράν και κάθε φορά εκείνη του πετούσε κ' ένα τριαντάφυλλο. Πολλά σπάνια μπορούσαν ν' αλλάξουν δυο—τρία λόγια. Ύλησχε πάντα φόβος τούς τούς ιδούν και τούς ακούσουν. Μονάχα μία μέρα, ο Γκοντράν πρόφτασε νά πη στην λατρινεμένη του :

— Αίριο τήν βράδυ ρίξε μου μία μαζράν μεταξωτή κλωστή. Θέλω νά σου στείλω κάτι...

Τό άλλο βράδυ ή "Έλσα έφραξε στον αγατημένο της την μεταξωτή κλωστή, κρατώντας τή μία της άκρη.

Ο Γκοντράν έδωσε στην άλλη άκρη της κλωστής ένα γραμματάκι. Τράβηξε επάνω ή "Έλσα την κλωστή και τή γραμμά του καλού της φτερουγισσών σάν μία λευκή πεταλούδιτσά στα χέρια της. Μα αυτή τή στιγμή προβάει μπρος της ή βάρια της, πού παρμόνιανε εκεί κοντά.

— Τι σου γράφει ο αγατημένος σου ; φώτισε την "Έλσα. "Έλα, μη φρόδασι, πές μου τή και δέν θα πού τίποτα σέ κανένα.

Η "Έλσα πήρε θάρρος, ξερόληψε τή γραμμά του καλού της και διάβασε :

"Αγάπη μου... Τό καλοκαίρι σέ λίγο θα φύγη... Οάθη χειμώνας... Δέν θα διασχουν πιά τριαντάφυλλα για νά μου είνης σάν περγό... Αντίς λοιπόν για τριαντάφυλλα θέλω τά κόκκινα χείλη σου, θέλω τά φιλιά σου τά φλογερά... Σέρω πως ο έικοι σου δέν θα σέ δώσουν πρέσ σ' έμένα αν σέ ζητήσω απ' αυτούς. Γι' αυτό πρέπει νάρθω να σέ πάρω μονάχος μου, αφού μ' αγαπάς και σέ. Ρίξε μου αίριο ένα σχοινί. Θα δέσω σ' αυτό μία σκάλα μεταξωτή. Θα την στερεώσης καλά στην έξωστη και θα κατέβης. Μη φοβηθής... Σέ μία στιγμή θα βρούκισαι στην αγκαλιά μου, και μέσα από αυτή δέν θα μπορείς κανένας νά σέ πάρη... Μη διατάσης νά κατέβης την σκάλα... Εινε στερεή... Διλοοστε τα κρατά κάτω ένα δειχ' όποτε αν πέσης νά μη πάθης τίποτα, γλυκειά μου "Έλσα..."

Η "Έλσα έστρεψε όλη απ' την έρωτική της λαχτάρα, φιλούσε, φιλούσε τή γραμμά κι' έλεγε :

— Ναι, ναι, θάρθη, καλέ μου... Θάρθη, θάρθη, πολυαγατημένο μου! —Είσαι τρελλή! της είπε Ξεαφνα ή βάρια της. Θές νά φύγησ μ' αυτόν, σάν που έχεις αιμα βασιλικό στις γλέδες σου...

— Άχ, αυτό τή καταρμένο τή βασιλικό αίμα μου, φώναξε ή "Έλσα. "Έτσι μοιάζωτ ν' άνοιξι τις γλέδες μου και νά τή γίσω δια... Νά πεθάνω καλύτερα, παρά νά χωριστώ τόν Γκοντράν μου. "Άχρησά τή λοιπόν αυτά, καλή μου βάρια, και ζήτησες κι' εσύ νά με βοηθήσης αίριο τή νύχτα για νά μπορέσω νά φύγω, δίχως νά πάη κανένας είδησι... —Θά σέ βοηθήσω, της είπε ή βάρια της, και τά μάτια της άστράψαν από μίσος.

Τό άλλο βράδυ, ή "Έλσα, κτιμένη με τή θωραξ κόκκινο φόρεμά της, περιμένη στον έξωστη του καλού της. Μα ή ώρα περνούσε κι' ο Γκοντράν δέν φανότανε.

Γιατί άργει, Θεέ μου;... Γιατί άργει τόσο! έλεγε ή θωραξ πρηγνηπέσσα κ' ή καρδιά της χτυπούσε όλοένα και πού δυνατά.

Η βάρια της, πού καθόταν δίπλα της, δέν έλεγε τίποτε.

Κάθε τόσο ή "Έλσα έκοιβε στον έξωστη κι' έβλεπε στον δρόμο μπρος έξωττα ο Γκοντράν. Μα ο Γκοντράν δέν φανότανε... "Άξωφνα άνοιξε ή πόρτα της κλιμαρας της "Έλσας και μητρε μέσα ο πατέρας της. Τρομάξε ή δύστυχη κόρη σάν τόν ειδη και στάθηκε σάν μαρμαρομένη.

— Δέν ήθεδ άκόμα ο αγατημένος σου ; της είπε ειρωνικά. Μα κι' ούτε θάρθη ποτ, άκούε ; Ποτ!... Η βάρια σου μου τάπε δια κ' έστειλε ένα στρατιώτη για νά τόν πιάσουν. Αύτη την ώρα θα βρούκεται στην πού σποτεινή φυλακή τού παλατιού.

Μόλις τάκουσε αυτά ή "Έλσα, έπεσε λιπόθυμη κάτω.

Ο πατέρας της είπε στείλε πραγματικώς τούς πού δυνατόους του στρατιώτες για νά πιάσουν τόν Γκοντράν σάν κλέφτη και σάν φωνηά και νά τόν ορίουν στη φυλακή, γιατί τόλμησε ν' αγατήση την "Έλσα πού είχε βασιλικό αίμα μέσα στις γλέδες της!

Κι' όμως!... Ποιός μπορούσε νά τή βγάλι πέρα με τόν γενναίο Γκοντράν, τόν τίποτ με τ' άσουλένα χέρια ;... Έφτά στρατιώτες πού έστειλε ο βασιλιάς, μα γρήγορα ο

Γκοντράν σκότωσε τούς τρεις κι' έκανε τούς άλλους νά φύγουν τρομαγμένοι.

Κατάλαβε τότε ο γενναίος ιστότης πώς κάποιος τόν πρόδωσε, μα δέν ήξερε ποιός...

Την άλλη νύχτα ο Γκοντράν έμεινε άγρυπνος και συλλογίζοντα τή νύχτα για νά μαρσέση νά ιδή την "Έλσα. Τώρα βέβαια θα την είχαν περιφοισμένη στο παλάτι τού πατέρα της, κ' ούτε σ' έξωστη, ούτε σ' παράθυρο θα την άφηναν νά φανή.

Είχε φυλάξει δια τή τριαντάφυλλα πού τού είχε χαρίσει εκείνη, τά φιλούσε και τά εράντιζε με τά δάκρυά του... "Άργά πολύ τόν πήρε τέλος ο άτυχος, μα νά σέ λίγο τριάντα μεγαλόσωμοι στρατιώτες τού βασιλιά μπήκαν στην κλιμαρά του μέσα, τού έδεσαν τά χέρια και τόν άρπάξαν για νά τόν πάνε νά τόν κρεμάσουν. Για νά σάση τά δεσιά του αυτά, ο ιστότης δέν είχε παρά νά τεντώση λίγο τά χέρια του. Τεντώθηκε λοιπόν άξαφνα, τά δεσιά κόπηκαν και οι τριάντα στρατιώτες τόν άφησαν νά φύγη και τύβαλαν στα πόδια...

Δέν ήξερε πια ο βασιλιάς τή νύχτα για νά ιπσώσχη τόν τρομερό αυτόν ιστότη. Διέταξε λοιπόν νά φρείσουν μία πολύ βαρεία, τριπλή άλουσιδά, πού νά μνη μοσφή νά την σάση ο Γκοντράν. Μα τού άκούσι! Σάν άχρησά τή σύντρησε κι' αυτή ο ιστότης κι' όλοι πια είχαν άπελπιστεί πώς θα μπορούσαν ποτέ νά τόν δερμεύουν. Μα ή

ή βάρια, ή καυιά βάρια, όταν έμαθε πώς τίποτα δέν μπορεί νά νικήση την άνίκητη δύσμου τόν Γκοντράν, είπε στον πατέρα της "Έλσας :

— Γιατί άδικα νά χάνουν τόν καρό τουσ ο στρατιώτες σου, βασιλιχά μου, αφού δει κι' αν χάνουν, ο Γκοντράν δέν νιαέται ; Άκούστε με έμένα. Για ν' άπελπιστή ο ιστότης και νά φύγη από τόν τόπο, πρέπει νά τόν ξεγυλώσουμε! Νά ποίμε πός ή πρηγνηπέσσα πέθανε. Νά της κάμουμε μία ψεύτικη ηνδεία κι' αυτός θα πάρη τότε τά μάτια του και θα ξεντενιτή.

"Άρεσε στο βασιλιά τή σχέδιο της βάριας.

Την άφηρε λοιπόν νά ενεργήση μόνη της.

Η καυιά και μοσθηρή γυναίκα πότισε την "Έλσα ένα ναρκωτικό κι' ότνας ή κόρη βυθίστηκε σέ βαρύν βίτνο, διαδόσανε παντού πώς πέθανε. Πήρανε μάάλιστα τή σόμα της και τή έπέλυσαν στη μέση της έγκλησίας τού παλατιού, λουλουδοστολισημένο.

Μόλις ο Γκοντράν έμαθε τή θάνατο της καλής του, πήγε νά τρελλιά απ' τή ληθη του. Σκέφτηκε νά φύγη μαζράν απ' τόν τόπο αυτό, νά πάη στην άκρη τού κόσμου, νά καθή για πάντα. Μα έπειτα συλλογίστηκε πώς ή λύση κ' ή άπελπισία θα τόν βασανίζαν όποι κι' αν πάγανε κι' άποφάσισε νά πεθανή. Ναι, νά πεθάνη πιά στο νεκρό της αγάπης του.

Μπήγοντας ένα μαζαίρι στην καρδιά του. Σηκώθηκε λοιπόν μέσα στα μαύρα κι' άζωχα μεσάνυχτα και πήγε ως τή παλάτι. Πήδησε στον κίβη, μητρε μέσα στο νού και οίχτηκε γονατιστός μπρος στο νεκρικό κλιναρί της "Έλσας.

Έκει άρχισε νά κλαι, νά δέρνετα και νά την φωνάζη :

— Άγάθιε μου, καλή μου, τριανταφυλλένια μου, περιμένε με!... Θάρθη και γού μαζύ σου...

"Άξαφνα όμως ή "Έλσα κουνήθηκε. "Ένας στεναγμός φούσκωσε τού παρθενακό της στήθος. Τά μάτια της άνοιξαν...

Ο Γκοντράν πήγε νά τρελλιά απ' τή χαρά του.

— Έλσα! φώναξε. Καρδούλα μου!...

— Γκοντράν! ψιθύρισε ή πρηγνηπέσσα, και σιγά—σιγά συνήλθε εντελώς, οίχτηκε στην αγκαλιά του και τού εξήγησε πώς όλα ήσαν σχέδια της βάριας της κι' αυτός ο ψεύτικος ο θάνατος της ίσως.

— Έχεις δίηχο, αγάθιε μου, φώναξε ο Γκοντράν. Αύτη ή σκούλα μιας τάρτιασε δια. Μα νά πού ο Θεός μιάς βοήθησε. Έλα τώρα νά φύγαμε για πάντα...

Τή στιγμή αυτή άκουσαν νά τρέξη ή πόρτα. Ήταν ή βάρια ποίμναινε νά δή αν ή επίδραση τού ναρκωτικού της εξεκοινοθώσε.

Ο Γκοντράν οίχτηκε πάνω της μ' έναν πήδη, την άρπάξε, την έφορξε δυνατά, τόσο δυνατά πού της θρημμάτισε τά κόκαλα κ' έτσι νεκρή την πέταξε τού νεκρικό κλιναρί!...

Πήξε έπειτα την "Έλσα στην αγκαλιά του, βγήκε έξω, πήδησε σ' άλογό του και γάθρηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας...

"Έτσι ενόδησαν, ο γενναίος κι' άνίκητος Γκοντράν με την πανέμορφη "Έλσα, πούξε τά χροσά μαλλιά και τά όλομαρα μάτια, κι' έτσι τιμωρήθηκε ή μοσθηρή βάρια...

